

CORPUS

Hus och kroppar i Birgitta Nenzéns utställning på Härnösands konsthall

Efter huvudfotingen är hus det första vi ritar som barn. Det är inte konstigt, eftersom vi hela tiden är omgivna av kroppar, egna och andras, och söker skydd, hem och gemenskap i olika sorters hus. Det är något starkt berörande med en konstutställning som heter "CORPUS" och är fylld av hus och kroppar i alla möjliga uttryck, former och med titlar som Domus Patris Mei (I min faders hus), Grotta, Läge, Bygge I - VIII, Parma Domo osv.

Själva husformen i Birgitta Nenzéns utställning på konsthallen i Härnösand är den tryggt klassiska kvadratiska eller rektangulära, med raka väggar, spetsiga gavlar och ett traditionellt sadeltak över, men det annorlunda är att hon fyllt sina hus med ett oväntat och varierat innehåll, som gör dem speciella.

I de båda vackert reflekterande glashusen "Aqua Vitrum" upptäcker man att den stilla ytan innanför glasväggarna är rent källvatten. De vitmålade sidorna, som omger det stora växthuset "Memoria Domum", har små och utsökta rosenbroderier och pojken i keps med den kaxiga uppsynen, som återkommer i grafiskt tryck på de sex husen i "Domum Patris Mei II", visar sig vara Birgitta Nenzéns egen pappa. Hans bild har varit med förut i andra sammanhang och utställningar.

Man anar av de insprängda textraderna, som återkommer här och var i utställningen och handlar om motsatsförhållanden mellan ont och gott, att husen är sprickfärdiga av känslor; ångest och familjehemligheter, som fortfarande gnager i släktleden. Men motsatsen, det ljusa och drömska, finns också, till exempel i de brokigt färgglada pappershusen på sin bricka och i de solgula husväggarna, som ger en spännande lekfullhet åt skuggspelet där bakom.

"CORPUS" är egentligen en ljus och vacker utställning. En högstämnd, nästan religiös känsla, infinner sig, när man träder in i de vita salarna. Jag gillar det och fortsätter vandra runt i ett skönt meditativt tillstånd, ser hela tiden nya saker som har kopplingen kropp och hus: höggravid mage i kritvit marmor, en klunga svartblanka hus i diabas, en vilande människa med sin egen kropp tydligt svävande över sig.

Birgitta Nenzén är en orädd konstnär, som hela tiden vågar och vill utmana sig själv med nya tekniker och olika uttrycksformer. Hennes många berättelser och minnen av levda liv får ett extra skönt skimmer av patinan som det grova pappret, de släta stenarna och det gamla, sköra glaset ger.

Eftersom min favoritförfattare från Ådalen, Mauritz Edströms självbiografi har titeln "I min faders hus" och handlar om skuld och skam och att växa upp i en fattig arbetarfamilj med sträng frireligiös prägel, tänker jag på den och ryser när jag ser Birgitta Nenzéns verk med samma namn. Men det är förstas i första hand Johannesevangeliets "I min faders hus finns många rum ..." man ska tänka på och hoppingivande nog har det bibelcitatet en fortsättning "... för att ni skall vara där jag är ...", som enligt mina efterforskningar på nätet flitigt har använts i dessa dagar för att öppna dörrar och kyrkorum för alla olyckliga hemlösa, tiggare och flyktingar. Kropp och hus blir ett och på så sätt något både varmt och välkomnande.

Text: Karin Lundqvist
Foto: Jonas Lundqvist

Volym 2016-10-29